

Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
Bhar.I.613/2024/8.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2025. február 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A rágalmazás vétsége miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. július 2. napján kihirdetett 3.Bf.591/2023/11. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat bűnösnek mondja ki rágalmazás vétségében [Btk. 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont].

Ezért megrovásban részesíti.

A megtérítés megállapítására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A harmadfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Járásbíróság a 2023. október 16. napján kihirdetett 3.B.835/2023/7. számú ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat rágalmazás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont]. Ezért 1 év időtartamra próbára bocsátotta. Figyelmeztette a vádlottat, hogy a próbára bocsátást meg kell szüntetni és büntetést kell kiszabni, ha a próbára bocsátottat a próbára bocsátás előtt elkövetett bűncselekmény miatt a próbaidő alatt, vagy a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt elítélik.

[2]Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében. A magánvádló tudomásul vette a marasztaló határozatot (Miskolci Járásbíróság 3.B.835/2023/7. számú jegyzőkönyv 7. oldal).

[3] A másodfokon eljáró Miskolci Törvényszék bizonyítás felvétele és a valóság bizonyítására irányuló eljárási cselekmények után a 2024. július 2. napján tartott fellebbezési tárgyaláson meghozott 3.Bf.591/2023/11. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlottat a rágalmazás vétségének [Btk. 226. (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont] vádjá alól felmentette.

[4] A másodfokú felmentő ítélet ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a bűnösség megállapítása iránt (Miskolci Törvényszék 3.Bf.591/2023/11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal utolsó bekezdés). A jogi képviselő által kifejtett indokai szerint a másodfokú bíróság által a bizonyítás eredményeként kiegészített és elfogadott tényállás a valóságbizonyítással összefüggésben megalapozatlan, a vádlott által állított tények és az eljárásban bizonyított tények között nincs azonosság. Részletesen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartását követően megállapított helyes tényállásból megfelelően vont következtetést a vádlott bűnösségére, ezért a tényállás módosítása mellett a másodfokú ítélet megváltoztatása és a vádlott bűnösségének kimondása indokolt a nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás vétségében (7. sorszámú harmadfokú bírósági irat).

[5] A vádlott és a védő tudomásul vették a törvényszék ügydöntő határozatát.

[6] Az ítéltábla a magánvádlói másodfellebbezést a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7]A magánvádló és jogi képviselője a nyilvános ülésen a magánvádat és a másodfellebbezést, valamint indokait fenntartották a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása céljából. A védő a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[8]A harmadfokú bíróság elsődlegesen rögzíti, hogy a magánvádlói másodfellebbezés joghatályos. A másodperorvoslat előterjesztésének és ezáltal a harmadfokú eljárás megnyitásának feltétele a Be. 615. § (1) bekezdése szerint az ellentétes döntés a bűnösség kérdésében, mely eljárásjogi helyzet megvalósult a Be. 615. § (2) bekezdés b) pont 1. fordulata értelmében, mert a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat felmentette.

[9] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont alapján felülbírált a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint a b) pont értelmében az elsőfokú és másodfokú eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból revízió alá estek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések. Az egy tényállásos, első fokon elítélést, másodfokon felmentést eredményező ügyben a felülbírálat terjedelme nem vetett fel értelmezési kérdést, a revízió teljes volt a harmadfokú eljárásban.

[10] A harmadfokú bíróság a felülbírálat során az elsőfokú és a másodfokú eljárásban nem észlelt olyan – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – súlyos, abszolút eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását a harmadfokú eljárásban kizárja.

[11] Érdemi tényhibát nem okozó és ezért a harmadfokú eljárásban kasszációhoz nem vezető eljárási szabálysértés történt viszont az elsőfokú eljárásban, amikor a Miskolci Járásbíróság a 2023. október 16-i tárgyaláson a Be.775. § (3) bekezdésén alapuló magánvádlói tanúkihallgatása során (7. sorszámú jegyzőkönyv 1-2. oldal) a tanút nem figyelmeztette a Be. 176. § (1) bekezdése szerint az alapvető perjogi kötelezettségeire (tanúzási figyelmeztetés). A jegyzőkönyvből egyértelműen kitűnik, hogy a bíróság a magánvádlót a vádbeli cselekményre nézve kihallgatta, a bizonyítási eljárásban pedig kizárólag tanúként hallgatható ki a törvény szerint, ezért a tanúkihallgatás szabályait alkalmazni kell. Erre azonban nem került sor, a tanúzási figyelmeztetés, és a hiba orvoslásának hiányában a magánvádló vallomása a Be. 177. § (2) bekezdésében írtak szerint bizonyítékként nem értékelhető. A másodfokú bíróság pedig annyiban sértett eljárási szabályt, hogy nem észlelte a lényeges perjogi hibát és nem hallgatta ki – az egyébként az okirati bizonyítás miatt valóban indokoltan kitűzött – fellebbezési tárgyaláson szabályosan tanúként a magánvádlót. A magánvádlói tanúvallomás nélkül is megalapozott azonban a tényállás, mert a perrendszerően felhasznált okirati bizonyítékok, és részben a vádlott beismerő vallomása alapján a büntetőjogi felelősség eldöntéséhez szükséges tények rögzíthetők.

[12] A ténykérdések harmadfokú revíziója kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan, de e körbe tartozik a megalapozott elsőfokú ítélet téves ténybeli megváltoztatása is. Ez jelenti a tényálláshoz kötöttséget a harmadfokú eljárásban. Az ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság által a döntése alapjául elfogadott tényállás *részben* megalapozatlan, mert részlegesen eltér a lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmától [Be. 592. (2) bekezdés c) pont].

[13] A harmadfokú bíróság a tényállást ezért a következők szerint helyesbíti, illetve egészíti ki.

[14] Másodfokú ítélet [31] bekezdés: ...Na itt városban ilyenre ne *nagyon* számíts. ... A jelenlegi vezetőség (*bár* van, akit a TEK már lekapcsolt) nagypofájúak, korruptak és alkalmatlanok.

[15] [33] bekezdés: ...a megyei kórházzal összefüggésbe hozható vesztegetés elfogadása bűntett megalapozott gyanúja miatt három gyanúsítottat hallgatott ki a rendőrség. ... Három vezető orvosnak megszüntették a munkaviszonyát (2022) december elején a név megyei kórházban.

[16] A másodfokú bíróság által is szükségesnek tartott szöveghű tartalom rögzítése miatt a tényállás helyesbítése és kiegészítése egyrészt a vádlott személyéhez köthető Facebook bejegyzésen, másfelől a védő által a másodfokú eljárásban 5. sorszám alatt 2024. március 28. napján iratokhoz csatolt Borsod24 és Népszava újságcikkek online változatán alapul.

[17] A harmadfokú bíróság által végzett ténybeli javítást követően – az elsőfokú ítélettel egyezően, büntethetőségi akadály hiányában – a vádlott bűnösségét meg kellett állapítani.

[18] A vádlotti cselekmény megítélésekor a Btk. 2. § (1), (2) bekezdéseinek főszabálya alapján az elkövetéskor, 2022. december 16-án (azaz a Facebook bejegyzéshez fűzött vádlotti hozzászólás keltekor) hatályos büntető törvényt kellett alkalmazni. A fontos anyagi jogi kérdésre azért szükséges részletesebben kitérni, mert a 2023. évi XXX. törvény 1. §-a által, 2023. június 2-től hatályosan a közügyek szabad megvitatása során a sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján elkövetett rágalmozásnál a Btk. 226. § (3) bekezdése büntethetőséget kizáró okot határoz meg. Ez a Btk. 1. §-ban rögzített nincsen bűncselekmény törvény nélkül (*nullum crimen sine lege*) elvet is érinti. Ezen okból – bár alkalmazására nem kerülhetett sor – mégis indokolt az anyagi jogi kérdés vizsgálata, figyelemmel arra is, hogy a terhelti oldalon történt hivatkozás arra, miszerint közügyekről volt szó a kórházi vezetés vádlott által kifogásolt működése során.

[19] A két törvény viszonyát és az enyhébb törvény választását az egész eljárás során vizsgálni kell (BH2017. 254.) Jelen esetben az elbíráláskor hatályos Btk. 226. § (3) bekezdés alkalmazásának nincs helye, mert egyrészt nem tekinthető közügyeket érintő szabad vitának a kórházi vezetés később részletezettek szerint egyébként megfelelően sem igazoltan „korruptnak” nevezése, másfelől nem sajtótermék és nem is médiaszolgáltatás útján került sor az elkövetési magatartásra. A jogalkotó valójában a közügyekben résztvevő politikai szereplők egymást érintő megnyilvánulásai kapcsán teremtett büntethetőségi akadályt, a véleménynyilvánítás szabadságának bővítésével. Mindez viszont az irányadó tényállás alapján szóba sem kerülhet, ezért a harmadfokú bíróságnak az elkövetéskor hatályos törvényt kellett alkalmazni, mert a jelen ügyben az új törvény nem eredményez mentesülést, vagy enyhébb elbírálást.

[20] A vádlott cselekménye – miként az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pont szerint minősülő nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétségének törvényi tényállását valósította meg.

[21] A bűnösség kérdésében való döntéskor a releváns anyagi és eljárásjogi normarendszer a következő.

[22] A Btk.226. § (1) bekezdése szerint, aki valakiről más előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állít, híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő (alapeseti törvényi tényállás). A (2) bekezdés b) pontja szerint súlyosabban, két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, ha a rágalmozást nagy nyilvánosság előtt követik el.

[23] A Btk. 231. § (2) bekezdés előírása folytán a rágalmozás elkövetője magánindítványra büntethető.

A magánindítvány gyakorlásának perjogi feltételeit a Be. 378. §-a szabályozza.

[24] A Btk. 229. § (1) A 226–228. §-ban meghatározott bűncselekmény miatt nem büntethető az elkövető, ha a becsület csorbítására alkalmas tény valónak bizonyul. (2) A valóság bizonyításának akkor van helye, ha a tény állítását, híresztelését, illetve az arra közvetlenül utaló kifejezés használatát a közérdek vagy bárkinek a jogos érdeke indokolta.

[25] A felülbírált ügyben megállapítható, hogy a magánindítvány előterjesztésre jogosult sértett, illetve nevében, képviselőjében az akkori kórházi főigazgató a Be. 378. §-ban írt feltételeket teljesítve (a törvényi határidőben) joghatályos magánindítványt terjesztett elő a vádlottal szemben. Az érintett egészségügyi intézmény vezetése (management) olyan, kollektív kötelezettségekkel és jogokkal rendelkező, jól behatárolható, azonosítható személyösszeséget jelent, mely a rágalmozás sértettje lehet (BH1992. 154., BH1993. 139). A kórházi vezetés e jogalanyiságát egyébként a perben nem támadták, de a kiemelés a harmadfokú eljárásban is indokolt.

[26] A rágalmozás megvalósulásának feltétele egyrészt a tényállítás, másfelől pedig az, hogy az állított tény a becsület csorbítására alkalmas legyen. Az elsőfokú és másodfokú bíróság is helyesen ismerte fel, és e jogi álláspontot a harmadfokú bíróság is osztotta, hogy a vádlott által a kórház vezetését érintően közzétett „nagypofájúak” és az „alkalmatlanok” szövegrész – bár személyiségi jogokat sérthet –, de a véleménynyilvánítás és a büntetőjogi következménnyel még nem járó értékítélet körébe vonható, ugyanakkor a „korruptak” rész

már olyan tényállítás, mely tényállásszerűvé teszik a vádlotti cselekményt [Btk. 226. § (1) bekezdés].

[27] A korrupt személy a korrupciós, azaz közélet tisztasága elleni, rendszerint vesztegetési cselekmény elkövetője, akár tettesi, akár részes minőségben. A Btk. XXVII. Fejezete címében is a korrupciós bűncselekményeket rögzíti. Így nyelvtani és a törvény rendszertani értelmezése által is egyértelmű, hogy akit korruptnak neveznek, úgy azzal szemben azt aényt állítják, hogy ilyen jellegű (vesztegetési) cselekmény elkövetésében vett részt. Ez nyilvánvalóan más előtt tett és a becsület csorbítására alkalmas tényállítás, hiszen büntetőeljárás megindítására is alapot adhat. Ilyen tényállítás még a közéletben résztvevő közszereplő tekintetében is tényállásszerű, de az annak az eljáró bíróságok által megalapozottan rögzítettek szerint nem tekinthető kórházi vezetés tagjait érintően bizonyosan. A töretlen bírói gyakorlat szerint ugyanis rendszerint a becsület csorbítására alkalmas az olyan tény állítása, amely valósága esetén büntető-, szabálysértési eljárás, vagy fegyelmi eljárás megindítására adhat alapot a sértett ellen (BH2023. 152. I. [61] bekezdés, továbbá BH2022. 32.III, EBH2014. B.16.). Az irányadó tényállás alapján ez kétségtelen. E részben kell ismét kiemelni, hogy a kórházi vezetés nem minősíthető közhatalmat gyakorló olyan közszereplőnek, melynél a véleménynyilvánítás szabadsága tágabb az általános joggyakorlathoz képest.

[28] Az internetes felületen, konkrétan a Facebook közösségi oldalon, nagyobb, teljes pontossággal már be nem azonosítható számú személy által észlelhető (látható, olvasható) bejegyzéshez (poszthoz) írt hozzászólás kétségtelenül nagy nyilvánosság előtti elkövetést jelent (EBH2019. B.2., BH2019. 216, BH2023. 151). Megjegyzendő, hogy napjainkban már az internetes fórumokon, és sok esetben a Facebook használata során valósul meg a rágalmazás nagy nyilvánosság előtt elkövetett minősített alakja, mint jelen esetben, mely által a vádlotti cselekmény a Btk. 226. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősül.

[29] A bűncselekmény tárgyi oldali elemei és az alanyi oldal kapcsán is az elsőfokú- és másodfokú bíróság nagyrészt egyező indokokkal és azonos jogi álláspontra jutott, az eltérő döntést az eredményezte, hogy a másodfokú bíróság érvei szerint a valóságbizonyításnak helye volt, az eredményre vezetett, ezáltal pedig a Btk. 229. § (1) bekezdésében meghatározott büntethetőséget kizáró ok valósult meg, mely büntethetőségi akadály folytán a vádlott büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg.

E törvényszéki döntéssel és indokolásával a harmadfokú bíróság nem értett egyet.

[30] A már idézett törvényhely [Btk.229. § (1) bekezdés] többek között a rágalmazásnál büntethetőségi akadályt jelent, mely a Btk. 15. § h) pontjában jelölt egyéb törvényi, büntethetőséget kizáró ok, ami dogmatikai oldalról közelítve elsősorban a jogellenességet zárja ki a 36/1994. (VI.24.) AB határozat tükrében, bár egyes jogirodalmi álláspontok felvetnek olyan megközelítéseket is, hogy a valóság bizonyítása objektív büntethetőségi akadály, illetve értelmezhető tényállási modellként is (Szomora Zsolt: A való tények közlésével elkövetett rágalmazás és a valóság bizonyítása mint a véleményszabadság korlátja. In Medias Res 2016/1. 4. 51-67. oldal). A jogellenességet kizáró oknál sajátosan alakul a

bizonyítási teher, mert az megfordul és a terheltnek kell bizonyítani a mentesülést jelentő valóságot, nem pedig a vádlónak annak ellenkezőjét.

[31] A valóságbizonyítás tárgya csak tényközlés lehet, emellett a becsület csorbítására alkalmas valós tényközlést közérdek, vagy bárkinek a jogos magánérdeke kell, hogy indokolja (Szomora im. 57. oldal).

[32] A felülbírált ügyben a valóságbizonyítás törvényi előfeltételei nem álltak fenn, a büntethetőségi akadály alkalmazásának több oldalról is akadálya van. Ez alapozza meg az eltérő döntést a másodfokú ítélethez képest, és jelent egyező döntést a bűnösséget megállapító elsőfokú ítélettel. E fő ok miatt érdemi jelentősége nem volt, de megjegyzendő, hogy a másodfokú bíróság által folytatott bizonyítás hiányossága folytán egyébként sem lehetett volna alkalmas annak kimondására, hogy a vádlott által állított, becsület csorbítására alkalmas tény valós és ennek feltárását közérdek, vagy jogos magánérdek indokolta.

[33] Elsődlegesen a körben le kell szögezni, hogy a sértett (sértetti személyösszesség) nem minősül olyan passzív alany, mely közszereplői volta folytán önmagában kötelezővé tenné a valóság bizonyításának elrendelését. Közszereplő sérelmére elkövetés esetén a bíróságnak rendszerint nincs mérlegelési lehetősége és a valóság bizonyítását el kell rendelni (BH2000. 285). Egyéb sértett sérelmére elkövetésnél tágabb, szabadabb a bíróság mozgástere és azt hivatalból, valamint kérelemre is megteheti (BH1992. 226). A másodfokú bíróság az elbírált ügyben a valóság bizonyítása mellett határozott, ugyanakkor az figyelmen kívül maradt, hogy sem valós közérdek, sem jogos magánérdek nem indokolta a becsület csorbítására alkalmas tényállítás objektív háttérének a felderítését a valóság bizonyítása által. A vádlott a kórház korábbi alkalmazottjaként a volt munkáltató vezetésére tett eredendően negatív tartalommal és célzattal olyan kijelentést, állított olyan tény (korruptak), melynek felderítésére nem volt megfelelő indok annak ellenére, hogy valóban merültek fel, a nyomozó hatóság által is megerősített adatok arra, miszerint vesztegetés miatt egyes akkori kórházi vezetők ellen indult (folyt, vagy akár folyik) büntetőeljárás.

[34] Az ítéltábla álláspontja szerint tehát a valóság bizonyításának nem volt megfelelő alapja, másfelől a törvényszék által végzett bizonyítás önmagában alkalmas sem volt arra, hogy a kórházi vezetés korrupciós cselekményben való részvételének valóságát igazolja, ehhez egy konkrétan be sem azonosított, igen nagy általánosságban megismert eljárás semmiképp sem alkalmas, hiszen az sem lett feltárva, hogy ki ellen, milyen jellegű és milyen formában elkövetett bűncselekmény miatt indult nyomozás. Egy nyomozás ténye egyébként sem bizonyíthatja annak valóságát, hogy az érintett (gyanúsított) a bűncselekményt elkövette, ez még nem jogerős ítélet esetén sem mondható ki, sőt jogerős ítéletnél sem lehet nyíltan egy személyközösség (team, testület) becsületét ilyen módon sérteni. Összegezve: a harmadfokú bíróság büntethetőségi akadályt nem észlelt sem a valóság bizonyításával, sem más okkal összefüggésben.

[35] A részletezett okok alapján az ítéltábla a tényállás kisebb, de érdemi részeit nem érintő helyesbítése mellett a vádlott bűnösségét a Be. 564. § (1) bekezdése alapján a nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás vétségében megállapította.

[36] A bűnösség megállapítása miatt a vádlottal szemben joghátrányt kellett alkalmazni.

[37] A vádlott javára enyhítő körülményként értékelendő hangsúlyosan a büntetlen előélete és a megbánásra utaló bocsánatkérése a sértettől, miként azt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette marasztaló ítéletében.

[38] A harmadfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlott cselekménye az elbíráláskor már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy vele szemben elegendő megrovás intézkedés alkalmazása. Ezt támasztja alá ténybeli beismerése, a cselekmény kapcsán tett, megbánásra utaló nyilatkozata, valamint rendezett életvitele és a cselekménytől eltelt idő is. E részben megjegyzést érdemel, hogy a bűncselekménnyel sértett jog-és életviszonyok rendeződtek, a vádlott már nem dolgozik a kórházban, és az egészségügyi intézmény vezetésének összetétele is megváltozott.

[39] A Btk. 64. § (1) bekezdése szerint ugyanis megrovásban kell részesíteni azt, akinek cselekménye az elbíráláskor már nem veszélyes, vagy olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy az e törvény szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása – ide nem értve az elkobzást, a vagyonelkobzást és az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételét – szükségtelen. A (2) bekezdés alapján a megrovással a bíróság helytelenítését fejezi ki a jogellenes cselekmény miatt, és felszólítja az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmény elkövetésétől.

[40] Ennek megfelelően a harmadfokú bíróság a bűnösnek kimondott vádlottat megrovásban részesítette, súlyosabb intézkedés, vagy büntetés alkalmazására nem volt szükség. A megrovás tetтарыыos, a szankciós céloknak mindenben megfelel.

[41] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét – a magánvádlói fellebbezés alapossága miatt és mert a támadott határozatot nem kellett hatályon kívül helyezni – a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a törvénynek megfelelő határozatot hozott.

[42] A megváltoztatás kapcsán értelemszerűen a felmentő és ahhoz kapcsolódó rendelkezések sem érvényesek.

[43] A harmadfokú bíróság ítélete ellen a törvény a további fellebbezést már nem teszi lehetővé, így a változtatással a másodfokú bíróság ítélete, és ezáltal a marasztaló elsőfokú ítélet az ítéltábla döntésének megfelelően jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. február 27.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.591/2023/11. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bhar.I.613/2024/8. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. február 27.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke